

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֵךְ כ"א - חֻלְקַי"ח

קוֹנְטֵרְס 618

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ב"ה, ישראל קדושים הם, ואחד טלפן אלי לפני שבועים שעשה וארגן כבר אלף סיומי זהר הקדוש, ואחד טלפן אלי בשבוע שעבר שרוצה לארגן אלף סיומי זהר בסוד האלף לך שלמה, ובזכות זה נזכה מהר לגאלה השלמה. ובאמת יש לי תכנית קלה איך שיכולים בקל לארגן השעורי זהר באלפים ורבבות, ומי שרוצה להיות שתף יתקשרו אלינו.

"מי לד' אלי"

ענג כפול ושמחה מרבה לחזות ולראות איך שמאות אלפי ישראל מתארגנים למפעל הזה העולמי, וחרתו על דגליהם "בלתי לד' לבדו" (ראה בספר הרמח"ל והזהר) ובדגל הזה דוגלים על ערי ישראל ומתריעים בקול חוצב להבות אש "מי לד' אלי", ומתקבצים סביבם בכל תפוצות ישראל יראי ד' שנשארו לפליטה שישנם עדין בדרנו, דור עקבתא דמשיחא, החפצים באמת להתקרב לרשב"י זי"ע ועושים קבוצ ורבוץ ופעלים להקים שיעורים בארץ, ובכל העולם כלו, והמוני ישראל קדושים, פועם בלבם זיקת יהודי, ונמשכים בעבותות אהבה אחריהם לרגל ההפכה כי האמת נר לרגלם.

לזכות בשפע אור אלוקי

ב"ה שרואים הני רב רבני יקירי מאחינו בני" שיודעים היטב את מאמר קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הכל הבל" - ומחם הבהיר וצלול לדעת שכל העוה"ז "הבל אין בם מועיל" - והעקר האמתי הוא - לזכות את כלל ישראל כמה שיותר, ולזכות על ידיהם בשפע אור אלוקי (עין גמ' סנהדרין צ"ט)

כמה מפעים ומחזק להכירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם שקנו מאות ויש אלפים של סטים - לחלקה חנם - מפני שיודעים ערך של שעה תורה בעוה"ז - ובפרט למוד הזהר הקדוש שמכפל לאלפים ולרבבות.

תתאר לכם איזה זכות גדולה יש להם, וכל אחד יכול לזכות בקלות לזכיות האלו: בחמשה שקלים לספר - אתה קונה 101 ספרים בסך 505 ש"ח, - אשר למה נחשב! - הוי מחשב שכר מצוה כנגד הפסדה. - בא וראה אתה מחלק ל-101 יהודים כמנין "מיכאל", וכמה מלאכים לאלפים ולרבבות נבראים מכח זה. - בזכותך יהודי לומד בשבת קדש שעה זהר הקדוש - אשר ערכו שנה לאלף שנה למוד פשט ביום חל לפי הבן איש חי, וכשלומד בשמחה - מכפל באלף - סך הכל מליון שנה (ארחות צדיקים)) - וזה רק מיהודי אחד, 70 שנה של שבתות, ואחר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כך תכפיל במאה יהודים – האם יש לנו משג מה זה עושה, איזה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות, וכלם שמורים לך.

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לע"נ, לזכות, לרפו"ש, לשמחה שתעלה יפה, – במקום לתת ברכון, או איזה מזכרת שלא זוכרים ממנה כלום, חלק זהר ותקוני זהר במחיר מצחיק. – ותשמח כל חייך בעולם הזה ובדאי בעולם הבא. וכך יזכרו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמים ימליצו טוב בעדך, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע בעצמו יברך אותך ויודה לך על כך. – נו, יש עוד מה לחשב, – צריך רק לקיים מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנגל זה משכהו לביהמ"ד, אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותנכח איך לבך מטהר ומזדכך, ומתלהב לאבינו שבשמים.

וכח גדלת למוד הזהר הקדוש נתן בהם חשק עצום עד כדי שעמדו ומכרו כלי כסף אשר ברשותם כדי לזכות ולזכות את כלל ישראל, וקימו בעצמם "בוזו כסף בוזו זהב" – כי מה נחשב כסף וזהב – כנגד הצער של שכירתא בגלותא, ומה גם שעי"ז נשרפים הקלפות ומתבטלים הגזרות, – והעולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח): –

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה – כופה את מלכות הרשעה. – עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. – מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בניו לבניו. – זוכה לעשירות בעולם הזה. – זוכה לעולם הבא. – אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. – נכנס לשנים עשר שערי גן עדן – ואין מוחה בידו. – משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. – הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. – הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר – ומיחדים רק לו.

בא אותו הצל, וישב, וישקו. שָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁהָיָה אוֹמֵר: פָּנּוּ מִקּוֹם, פָּנּוּ מִקּוֹם לְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהוּא אֲתֻכְס. שִׁשְׁנֵינוּ, שְׁכַל מִקּוֹם שֶׁצְּדִיק חָדַשׁ בּוֹ דְּבַרֵי תוֹרָה, כִּשְׁהוּא בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם לִפְקֹד אֶת אוֹתוֹ מִקּוֹם וּבֵא אֵלָיו, וְכַל שֶׁכֵּן כִּשְׁשִׁרְוִיִּים בּוֹ צְדִיקִים אַחֲרֵים לְחַדֵּשׁ בְּאוֹתוֹ מִקּוֹם שְׂאוֹמְרִים דְּבַרֵי תוֹרָה, כְּמוֹ זֶה שֶׁהָיָה בֵּא רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר לִפְקֹד אֶת מִקּוֹמוֹ וּמֵצֵא צְדִיקִים אֵלּוֹ מִחֲדָשִׁים דְּבַרֵי תוֹרָה, וְהִתְחַדֵּשׁ כְּמִקְדָּם אוֹתוֹ דְּבַר שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר לִפְנֵיו.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, נֶאֱמַר הַדְּבָר שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהָרִי לֹא כְּתוּב לְכֵן הִנְנִי נוֹתֵן, אֲלֵא לְכֵן אָמַר הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ. וְכִי דָּבַר זֶה הָיָה גִּנּוּז מַחְסִיד זֶה תַּחַת יָדָךְ וְלֹא הָיִיתָ אוֹמֵר?! אֲשֶׁרִי חָלַקְנִי שְׂזִכְיִנִי לְהִיּוֹת בְּסִיּוּעַ שֶׁל הַצֵּל הַקְּדוֹשׁ כְּאֵן.

גַּם הוּא פִּתַח וְאָמַר מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס, (קהלת ט) כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲךָ עֲשֵׂה וּגְוֹ' - פְּמָה נֶאֱמַר לוֹ לְאָדָם בְּעוֹד שֶׁהָיָה דוֹלֵק וְשָׂרְוִי עַל רֵאשׁוֹ לְהַשְׁתַּדֵּל וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן רַבּוֹנוֹ, מִשׁוּם שֶׂאוֹתוֹ הֵנָּה הוּא כ"ח שְׁשָׂרְוִי עֲלֵיו, וְלִכְּן כְּתוּב (במדבר יד) יִגְדַּל נָא כַח יְיָ, כַח יְיָ, זֶהוּ כַח שֶׁשְׂוָרָה עַל רֵאשׁ הַצְּדִיקִים וְכַל אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּרְצוֹן רַבּוֹנָם. וְעַל זֶה שִׁנְיָנוּ, כֹּל הַעוֹנָה אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ בְּכַל כַּחוֹ. (והו' כחו)

וְדַא' צְרִיף לְעוֹרֵר כֹּל אִיבְרִיו בְּכַח חֲזָקָה, מִשׁוּם שֶׁבְּהַתְּעוֹרְרוֹת חֲזָקָה שֶׁהִתְחַזְּקָה, הַתְּעוֹרֵר אוֹתוֹ כַּח קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן וְעֵלָּה לְתוֹף הַקִּדְשׁ, וְנִשְׁפָּר כַּח וְחֲזָק הַצֵּד הַחֲסִיר. וְלִכְּן בְּכַחֲךָ, שְׁצִרִיף לַעֲשׂוֹת רְצוֹן רַבּוֹנֶךָ.

אֲתָא הֵהוּא טוּלָא, וְיִתִּיב, וְנִשְׁיָק לִיה. שָׁמְעוּ חַד קָלָא דְהוּא אָמַר, פָּנּוּן אֲתָר, פָּנּוּן אֲתָר לְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גַבְיִיכוּ. דְּתַנִּינָן, דְּכָל אֲתָר דְּצְדִיקָא אֲתַתְּחַדֵּשׁ בֵּיה מְלִי דְאוֹרִייתָא, כַּד אִיהוּ בְּהֵהוּא עֲלֵמָא, פְּקִיד לְהֵהוּא אֲתָר, וְאֲתִי לִיה לְגַבְיִיה. וְכַל שֶׁכֵּן כַּד שָׂרָאן בְּגוֹוִיָּה צְדִיקִיָּא אַחֲרֵינוּן. לְחַדְתָּא בְּהֵהוּא אֲתָר, דְּאֲמַרִּין מְלִי דְאוֹרִייתָא. כְּגוֹוִנָא דָא דְהוּא אֲתִי רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהָ, וְאֲשַׁפַּח אֵלִין צְדִיקִיָּא מִחַדְתִּין מְלִין דְאוֹרִייתָא, וְאֲתַתְּחַדֵּשׁ כְּמִלְקָדְמִין, הֵהוּא מְלָה דְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר קַמֵּיהָ.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, יָאוֹת מְלָה דְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, דְּהָא לֹא כְּתוּב לְכֵן הִנְנִי נוֹתֵן, אֲלֵא לְכֵן אָמַר הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ. וְכִי מְלָה דָא הוּא גִּנּוּזָא מַחְסִידָא דָא תַּחוֹת יָדָךְ, וְלֹא הוּיָת אָמַר. וּזְכָאָה חוֹלְקָנָא, דְּזִכְיָנָא לְמַהוּי בְּסִיּוּעָא דְטוּלָא קְדִישָׁא הַכָּא.

אוֹף הוּא פִּתַח וְאָמַר, מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי פְּנַחֵס (קהלת ט) כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲךָ עֲשֵׂה וּגְוֹ', פְּמָה יָאוֹת לִיה לְבַר נִשׁ בְּעוֹד דְּבוּצִינָא דְלִיק וְשָׂרְיָא עַל רִישִׁיָּה, לְאַשְׁתַּדֵּלָא וּלְמַעַבַּד רְעוּתָא דְמֵאֲרִיָּה. בְּגִין דְּהֵהוּא נְהוּרָא דְבוּצִינָא, אִיהִי כ"ח דְּשָׂרְיָא עֲלֵיהָ. וְעַל דָּא כְּתוּב, (במדבר יד) יִגְדַּל נָא כַח יְיָ, כַּח יְיָ, דָּא הוּא כַח, דְּשָׂרְיָא עַל רִישִׁיהוּן דְּצְדִיקִיָּא, וְכַל אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּרְעוּתָא דְמֵאֲרִיָּהוּן. וְעַל דָּא תַנִּינָן, כֹּל הַעוֹנָה אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ בְּכַל כַּחוֹ. (דָּא אִיהוּ כַחוֹ).

וְדַא' אֲצִטְרִיף לְאַתְעָרָא כֹּל שְׁיִיפּוּי בְּחִילָא תַקִּיָּה בְּגִין דְּבִאֲתַעְרוּתָא תַקִּיָּה דְאַתְמַקָּה, אֲתַעַר הֵהוּא כַח קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאַסְתַּלַּק גּוֹ קְדָשָׁא וְאַתְפַּר חִילָא וְתוּקְפָא דְסִטְרָא אַחֲרָא. וְעַל דָּא (דף ר"ב ע"ב) בְּכַחֲךָ, אֲצִטְרִיף לְמַעַבַּד רְעוּתָא דְמֵאֲרָךְ.

כי אין מעשה וחשבון וגו', בגין דבההוא כח אית מעשה, אשתדלותא לאשתדלא בהאי עלמא דאקרי מעשה, עלמא דעובדא, למשלם סופא דמחשבה. וחשבון, דא הוא עלמא, דתליא בדבורא, דהא חשבון בדבורא תליא. ועל דא, כל גימטריאות, ותקופין, ועבורין דעלמא, בסיתרא הוו. ודעת, דא איהו רזא דשית סטרין, דתליין במחשבה, ואקרוין עלמא דההוא מחשבה. וחכמה, דכלא תליא מניה. ובר אליו פליקן בההוא כח, מה דלאו הכי בסטרא דשאול, דרגא דגיהנם. דהא כל בר נש דלא אשתדל בהאי כ"ח, בהאי עלמא, לאעלאה ביה, במעשה וחשבון ודעת וחכמה, סופיה לאעלאה בשאול, דלית ביה מעשה וחשבון ודעת וחכמה. דהא סטרא אתרא, ארח שאול איהו, דכתיב, (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מאן דאתרפי מהאי כ"ח קדישא, אתקף ביה סטרא אתרא, דשאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני עלמא אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיד, דכתיב, (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. בר אינון חייבין, דלא הרהרו תשובה לעלמין, דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין. בגין דנטלין פמה חייבין מתמן, וסלקין לון לעילא. (ותמן עברין לון להרהר בתשובה) ומאן אינון. אינון דהרהרו בתשובה בהאי עלמא, ולא יכילו, ואסתלקו מן עלמא. וצדיקייא נחתין בגיניהון דחייבין גו שאול, ונטלין לון, וסלקין לון מן תמן.

אמר רבי יוסי, כתיב (קהלת ז) אחת לאחת למצא חשבון. חשבון דגימטריאות דקיימן בסיתרא, באן דרגא דילה אינון. לא אתיב

גימטריאות שעומדים בלבנה, באיזו דרגא שלה הם? לא השיב לו.

כי אין מעשה וחשבון וגו', משום שבאותו כח יש מעשה השתדלות להשתדל בעולם הזה שנקרא מעשה, עולם המעשה, להשלים סוף המחשבה. וחשבון - זהו עולם שתלוי בדבור, שהרי החשבון בדבור תלוי. ולכן כל הגימטריאות ותקופות העבורים של העולם הם בלבנה. ודעת - זהו סוד ששה צדדים שתלויים במחשבה, ונקראים עולם של אותה מחשבה. וחכמה - שהכל תלוי ממנה.

וכר אליו כלולים באותו כח, מה שאין פן בצד השאול, דרגת הגיהנם. שהרי כל אדם שלא משתדל בכ"ח זה בעולם הזה להכנס בו במעשה וחשבון ודעת וחכמה, סופו להכנס בשאול, שאין בו מעשה וחשבון ודעת וחכמה. שהרי הצד האחר הוא דרך שאול, שכתוב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מי שיתרפה מכ"ח הקדוש הזה, מתחזק בו צד האחר, ששאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה. וכי כל בני העולם הולכים לשאול? כן, אבל עולים מיד, שכתוב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. פרט לאותם רשעים שלא הרהרו תשובה לעולמים, שיורדים ולא עולים. ואפלו צדיקים גמורים יורדים לשם. למה יורדים? משום שלוקחים פמה רשעים משם, ומעלים אותם למעלה. (ושם גורמים להם להרהר בתשובה) ומי הם? אותם שהרהרו תשובה בעולם הזה ולא יכלו, והסתלקו מהעולם. וצדיקים יורדים בגלל הרשעים לתוף השאול, ולוקחים אותם, ומעלים אותם משם.

אמר רבי יוסי, כתוב (קהלת ז) אחת לאחת למצא חשבון. חשבון של אמר, שמעתי ולא נזכרתי

בְּדָבָר. קָם אוֹתוֹ הַצֵּל וְהִכָּה
בְּעֵינָיו שֶׁל רַבִּי אָבָא. נִפְלַע עַל פְּנֵיו
מִתּוֹךְ פַּחַד. עַד שֶׁהָיָה נּוֹפֵל עַל
פְּנָיו, נִפְלַע פֶּסוּק בְּפִיו, שִׁכְתּוֹב (שִׁיר
הַשִּׁירִים 1) עֵינַיִךְ בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל
שֶׁעַר בַּת רַבִּים. וְאֵלֶּי הַעֵינַיִם
שָׁלָה: פִּרְפְּרָאוֹת לְתוֹךְ חֲכָמָה
עֵלְיוֹנָה שְׁנַמְשָׁכָה מִלְמַעְלָה,
וּמִתּוֹךְ חֻשְׁבוֹן וְתַקּוּפוֹת וְעַבּוּרִים
מִתְמַלְאִים, וְנַעֲשׂוּ בְרִכּוֹת, שְׂפִי צֵאוּ
מִימֵינוּ לְכָל הַצְּדִיקִים, (אוֹתָן עֵינַיִם) עַד
שֶׁנִּפְקְדוּ לְכָל חֻשְׁבוֹן וְעַבּוּרֵי
הַלְבָּנָה בְּלֶבֶד (שְׁבוּחֵי) וְכּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת לַעֲשׂוֹת חֻשְׁבוֹן, וְזֶהוּ
שֶׁעַר בַּת רַבִּים, זֶהוּ הַלְבָּנָה
שֶׁבְחוּץ.

אָמַר רַבִּי אָבָא לְרַבִּי יוֹסִי, אוֹתָהּ
מְרַגְלִית קְדוּשָׁה שֶׁהִיא תַּחַת
יָדָךְ, מִתּוֹךְ סִינַי שֶׁל הַחֲסִיד
הַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא אֶצְלָנוּ, כַּמָּה יָפָה
הוּא, וְחוֹרְנוּ בוֹ. שֶׁהָרִי וְדָאִי לֹא
צָרִיךְ לְהוֹצִיא אֵשׁ לְהַשְׁרֹת
בְּמִקּוֹם אַחֵר, עַד שֶׁבַעֲלָה יְצִיָּה
וַיִּתֵּן לָהּ רִשׁוֹת לְלַכֵּת, וּמוֹדִיעִים
לְבַעֲלָה בְּהַתְחַלָּה, וּמְפִיסִים אוֹתוֹ
שֶׁהוּא יְצִיָּה אוֹתָהּ וַיִּתֵּן לָהּ רִשׁוֹת
לְלַכֵּת לְאוֹתוֹ מְקוֹם. כִּן הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא פִּיס אֵת מִשָּׁה, וְעַד
שֶׁנִּתְּן לוֹ רִשׁוֹת וְאָמַר לוֹ: אָמַר
אֵתָּה, הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֵת בְּרִית
שְׁלוֹם, לְשֵׁרוֹת בְּתוֹכוֹ. וְעַד שֶׁנִּתְּן
לָהּ רִשׁוֹת לְלַכֵּת לְשֵׁם, לֹא הִלְכָה.
מִנֵּינִ לָנוּ? מִצְדִּיקוֹ שֶׁל עוֹלָם,
שֶׁנִּתְּן לָהּ רִשׁוֹת לְשֵׁרוֹת בְּתוֹךְ
צְדִיקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. וְיִשְׁבַּח עַמּוֹ
כִּמוֹ כֹּלָה בְּתוֹךְ הַקְּשׁוּטִים שֶׁלָּהּ.
וְצְדִיק הָעוֹלָם רוֹאֵה וְשִׂמַּח בָּזֶה.
אֲבָל בֵּין זְרוּעוֹת בַּעֲלָה שׁוֹכְבֵת,
וְחוֹזֶרֶת לְהִיּוֹת אֵתָּם, וְיִשְׁבַּח
לְבַעֲלָה, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אֶסְתֵּר ב)
בְּעֶרֶב הָיָה בָּאָה וּבִבְקָר הָיָה
שָׁבָה. בְּעֶרֶב הָיָה בָּאָה לְבַעֲלָה,
וּבִבְקָר הָיָה שָׁבָה לְצְדִיקֵי הָעוֹלָם,
וְהִפְלִ בְּרִשׁוֹת בַּעֲלָה. (וְזֶה שְׁבוּחֵי)

לִיָּה. אָמַר, שְׂמַעְנָא, וְלֹא אֲדַפְרְנָא מִלָּה. קָם
הֵהוּא טוֹלָא, וּבִטַּשׁ בְּעֵינָיו דְּרַבִּי אָבָא, נִפְלַע
עַל אֲנָפוֹי מִגּוֹ דְּחִילוֹ. עַד דִּהְוָה נִפְלַע עַל אֲנָפוֹי,
נִפְלַע קָרָא בְּפוּמִיָּה, דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) עֵינַיִךְ
בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל שֶׁעַר בַּת רַבִּים. וְאֵלֶיךָ
עֵינַיִךְ דִּילָּהּ, פִּרְפְּרָאוֹת לְגוֹ חֲכָמָה עֲלֵאָה,
דְּאֵתְמַשְׁכָּא מִלְעֵילָא, וּמִגּוֹ חֻשְׁבוֹן וְתַקּוּפוֹת
וְעַבּוּרֵין אֲתַמְלִיין, וְאֵתְעַבִּידוּ בְּרִכּוֹת, דְּנִפְקוּ
מִמֵּינִ, לְכָל סְטָרִין, (נ"א אֵינִן עֵינִין) עַד דְּאֵתְפַקְדוּן
לְכָל חֻשְׁבוֹן וְעַבּוּרֵין דְּסִיְהָרָא בְּלֶבֶד (ס"א דְּלָבָר),
וְכַכְבֵּין וּמַזְלוֹי לְמַעַבְדַּ חֻשְׁבוֹן, וְדָא אִיהוּ עַל
שֶׁעַר בַּת רַבִּים, דָּא אִיהִי סִיְהָרָא דְּלָבָר.

אָמַר רַבִּי אָבָא לְרַבִּי יוֹסִי, הֵהוּא מְרַגְלָא
קְדִישָׁא דִּהְוָה תַּחוֹת יָדָךְ, מִגּוֹ סִינַי
דְּחִסְדָּא קְדִישָׁא דְּאִיהוּ גְּבָן, כַּמָּה שְׂפִיר אִיהוּ,
וְאֵהֲדַרְנָא בֵּיה. דִּהָא וְדָאִי לֹא אֶצְטְרִיךְ לְאַפְקָא
אֵתְתָא, לְמַשְׁרֵי בְּאֵתֵר אַחְרָא, עַד דְּבַעֲלָה יִפְקַד
לָהּ וְיַהִיב לָהּ רִשׁוֹ לְמַהֵךְ. וְאוֹדְעִין לְבַעֲלָה
בְּקַדְמִיתָא, וּמְפִיסִין לִיָּה, דִּהוּא יִפְקַד לָהּ,
וְיַהִיב לָהּ רִשׁוֹ לְמִיְהֵךְ לְהֵהוּא אֵתֵר. כִּן קְדִישָׁא
בְּרִיךְ הוּא פִּיס לְמִשָּׁה, וְעַד דִּיְהִיב לִיָּה רִשׁוֹ,
וְאָמַר לִיָּה אִימָא אַנְתְּ, הִנְנִי נּוֹתֵן לּוֹ אֵת בְּרִיתִי
שְׁלוֹם, לְמַשְׁרֵי בְּגוּוִיָּה, וְעַד דִּיְהִיב לָהּ רִשׁוֹ
לְמַהֵךְ תַּמָּן, לֹא אֲזַלְתָּ.

מִנֵּינִן. מִצְדִּיקוֹ שֶׁל עוֹלָם, דִּיְהִיב לָהּ רִשׁוֹ,
לְמַשְׁרֵי גוֹ צְדִיקֵי בְּהַאי עֲלָמָא. וְיִתְבָּא
עֲמַהוֹן, כַּכֹּלָה גוֹ קְשׁוּטָהָא. וְצְדִיקָא דְּעֲלָמָא
חָמִי, וְחֵדִי בְּהַאי. אֲבָל בֵּין דְּרוּעֵי דְּבַעֲלָה
שְׂכִיבַת, וְאֵתְהֲדַרְתָּ לְמַהוּי בְּהַדִּיָּהוּ, וְתַבַּת
לְבַעֲלָה. כַּמָּה דְּאֵתְ אָמַר, (אֶסְתֵּר ב) בְּעֶרֶב
הָיָה בָּאָה וּבִבְקָר הָיָה שָׁבָה. בְּעֶרֶב הָיָה
בָּאָה, לְגַבִּי בַּעֲלָה. וּבִבְקָר הָיָה שָׁבָה,
לְגַבִּי צְדִיקֵיָא דְּעֲלָמָא. וְכֹלָא בְּרִשׁוֹתָא

דְּבַעְלָהּ. (הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, תְּהִלִּים ל'ו) וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן).

וּמַשִּׁיחַ כִּף אָמַר, הִנְנִי נוֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי, כִּמְה
דְּצַדִּיק דְּלַעֲיֵלָא נוֹתֵן, אוֹף אָנָּא הִנְנִי
נוֹתֵן, מִתַּנָּה לְמַהְדֵּר מִתַּנָּה אִיהִי. וּבְגִין בְּרִית
דָּא, רְווח כְּהוֹנָה עֲלָאָה. וְאִי לֹא תְהָא בְּהַדְיָה,
לֹא אֶתְקַשֵּׁר פִּנְחָס בְּדַרְגָּא דְּכְהוֹנָה עֲלָאָה, דְּהָא
בְּרִית דְּבִקָּא אִיהוּ תְדִיר בִּימִינָא עֲלָאָה. וְיִמִּינָא
עֲלָאָה דָּא, זְמִין לְמַבְנֵי בֵי מַקְדָּשָׁא, דְּאִיהוּ
בְּרִית.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, אֲדַפְרַנָּא מְלַה חֲדָא, דְּשִׁמְעֵנָּא
מְבוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְּשִׁמְעַת מְשִׁמִּיָּה דְּרַבִּי
אַלְעִזָּר. יוֹמָא חַד, אַתָּא לְקַמִּיָּה חַד חַפְסִים גּוֹי,
אָמַר לִיה סָבָא סָבָא, תִּלְתַּת בַּעֲיִין (דף רכ"א ע"א)
בַּעֲיָנָא לְמַתְבַּע מִנָּךְ. חַד, דְּאַתּוֹן אֲמַרִּין דִּיתְבְּנֵי
לְכוּ בֵי מַקְדָּשָׁא אַחְרָא, וְהָא לֹא הוּוּ לְמַבְנֵי
אַלָּא תְרֵי זְמַנִּין, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי, בֵּית
שְׁלִישִׁי (ובית רביעי) לֹא תִשְׁכַּח בְּאוֹרֵייתָא, וְהָא מַה
דְּהוּה לִיה לְמַבְנֵי, כִּבְר אֶתְבְּנוֹן, וְלַעוֹלָם לִית
בֵּיה יתִיר, דְּהָא תְרֵי בְתֵי יִשְׂרָאֵל קָרָא לּוֹן קָרָא.
וּכְתִיב, (תג"ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה
הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.

וְתוֹ, דְּאַתּוֹן אֲמַרִּין, דְּאַתּוֹן קָרְבִין לְמַלְכָּא
עֲלָאָה, יתִיר מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין, מֵאֵן
דְּמִתְקָרִיב לְמַלְכָּא, אִיהוּ חַדִּי (חמ"ד) תְּדִיר, בְּלֹא
צַעֲרָא, בְּלֹא דְחִילוֹ, וּבְלֹא דְחִיקוֹ. וְהָא אֶתּוֹן
בְּצַעֲרָא וּבְדַחְקָא וּבִיגוֹנָא תְדִיר, יתִיר מִכָּל בְּנֵי
עַלְמָא. וְאַנָּן לֹא אֶתְקָרִיב לָן צַעֲרָא וּדְחָקָא
וּיגוֹנָא כָּלֵל. אָנָּן קָרִיבִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה, וְאַתּוֹן
רְחִיקִין מִגִּיהָ, וְעַל דָּא אִית לְכוּ צַעֲרָא וּדְחָקָא
אַבְלָא וּיגוֹנָא, מַה דְּלֹא אִית לָן.

וְתוֹ, דְּאַתּוֹן לֹא אַכְלִי נִבְלָה וּטְרַפָּה, בְּגִין
דְּתַהוּוֹן בְּרִיאִין, וְגוֹפָא דְלִכּוֹן לַהוּי

(תהלים לו) וצדיק חונן ונותן).

וּמַשִּׁיחַ כִּף אָמַר, הִנְנִי נוֹתֵן לּוֹ אֶת
בְּרִיתִי. כִּמוֹ שְׁצַדִּיק שְׁלַמְעֵלָה
נוֹתֵן, גַּם אֲנִי הִנְנִי נוֹתֵן, מִתַּנָּה
לְהַחֲזִיר מִתַּנָּה הִיא, וּבִשְׂבִיל
בְּרִית זוֹ הַרְוִיחַ כְּהָנָה עֲלִינָה. וְאִם
לֹא תְהִיָּה אִתּוֹ, לֹא יִתְקַשֵּׁר פִּנְחָס
בְּדַרְגָּת כְּהָנָה עֲלִינָה, שְׁהָרִי בְּרִית
דְּבִקָּה תְמִיד בְּיָמִין עֲלִיוֹן. וְיָמִין
עֲלִיוֹן זֶה עֲתִיד לְכַנּוֹת בֵּית מַקְדָּשׁ,
שֶׁהוּא בְּרִית.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, נִזְכַּרְתִּי בְּדָבָר
אַחַד שְׁשִׁמְעֵתִי מִהַמְנוּרָה
הַקְדוּשָׁה, שְׁשִׁמְעַת מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי
אַלְעִזָּר. יוֹם אַחַד בָּא לְפָנָיו גּוֹי
אַחַד וְאָמַר לוֹ: זְקַן זְקַן, שְׁלֹשׁ
בְּעִוֹת אֲנִי רוּצָה לְתַבַּע מִמֶּךָ.
אַחַת, שְׂאֵתָם אוֹמְרִים שִׁיבְנָה לְכֶם
בֵּית מַקְדָּשׁ אַחֵר, וְהָרִי לֹא הָיָה
לְהַבְנוֹת אֲלֵא רַק פְּעַמִּים - בֵּית
רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. בֵּית שְׁלִישִׁי (ובית
רביעי) לֹא תִמְצָא בְּתוֹרָה, וְהָרִי מַה
שֶׁהָיָה לוֹ לְהַבְנוֹת כִּכָּר נִכְנוּ,
וְלַעוֹלָם אֵין בּוֹ יוֹתֵר, שְׁהָרִי שְׁנֵי
בְתֵי יִשְׂרָאֵל קָרָא לְהֶם הַפְּסוּק,
וּכְתוּב (תג"ב) גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד
הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.
וְעוֹד, שְׂאֵתָם אוֹמְרִים שְׂאֵתָם
קְרוֹבִים לְמַלְכָּה הַעֲלִיוֹן יוֹתֵר מִכָּל
שְׂאֵר הָעַמִּים. מִי שְׁקָרוֹב לְמַלְכָּה
הוּא שְׂמֵחַ (ותר) תְּמִיד, בְּלֵי צַעַר,
בְּלֵי פִסַּד, בְּלֵי דַחַק, וְהָרִי אֶתָּם
בְּצַעַר וּבְדַחַק וּבִיגוֹן תְּמִיד יוֹתֵר
מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלָנוּ לֹא הִתְקַרְב
צַעַר וּדַחַק וּיגוֹן כָּלֵל. אָנוּ קְרוֹבִים
לְמַלְכָּה הַעֲלִיוֹן, וְאַתָּם רְחוּקִים
מִמֶּנּוּ, וְלָכֵן יֵשׁ לְכֶם צַעַר וּדַחַק,
אַבְל וּיגוֹן, מַה שְׂאִין לָנוּ.

וְעוֹד, שְׂאֵתָם לֹא אוֹכְלִים נִבְלוֹת
וּטְרַפּוֹת כְּדִי שְׁתַּהֲיוּ בְּרִיאִים
וְגוֹפְכֶם יְהִיָּה בְּרִיאוֹת. אָנוּ
אוֹכְלִים כָּל מַה שְׂרוּצִים, וְאַנוּ

בְּכַרִּיאוֹתָא. אָנָּן אַכְלִינָן כָּל מַה דְּבַעֲיָנוּ, וְאַנָּן תְּקִיפִין בְּחִילָא בְּכַרִּיאוֹתָא,

חֲזָקִים בָּכֶם בְּבְרִיאוֹת, וְכֹל
אֵיבְרֵינוּ בְּעַמְדָם. וְאַתֶּם שְׂלֵא
אוֹכְלִים, חֲלָשִׁים כְּלַכְּם בְּחֻלָּאִים
רְעִים וּבִשְׂבָר יוֹתֵר מִכֹּל שְׂאֵר
הַעֲמִים. עִם שְׂשׂוֹנָא אֲתַכְּם
אֲלֵהִיכֶם כֹּל. לָקֹן וְלָקֹן, אֵל תֹּאמֵר
לִי דָבָר, שְׂלֵא אֲשַׁמַּע אוֹתְךָ וְלֹא
אֲקַבֵּל מִמֶּךָ. הָרִים רַבִּי אֶלְעָזָר
עֵינֵי וְהַשְׁגִּיחַ בּוֹ, וְנַעֲשֶׂה גַל שֶׁל
עֲצָמוֹת.

בֵּינָן שֶׁנָּח רַגְזוֹ, הַחֲזִיר רֹאשׁוֹ
וּבְכֹה, וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדַגְנֵנוּ
מֶה אֲדִיר שִׁמְךָ בְּכֹל הָאָרֶץ. כִּמָּה
חֲזָק כַּח הַשֶּׁם הַקְּדוֹשׁ, חֲזָק בְּכֹל
הָאָרֶץ, וְכִמָּה חֲבִיבִים דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה, שְׂאִין לָךְ דְּבָר קֶטֶן שְׂלֵא
תִמְצָא בַתּוֹרָה, וְאִין לָךְ דְּבָר קֶטֶן
שֶׁבֵּא בַתּוֹרָה שְׂלֵא יֵצֵא מִפִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. דְּבָרִים אֵלּוּ
שְׂשָׂאֵל אוֹתוֹ רְשַׁע, אָנִי שְׂאֵלְתִי
יוֹם אֶחָד אֵת אֲלֵיהּ, וְאָמַר שְׁהִי
בִישִׁיבַת הַרְקִיעַ הַסְּתַדְרוֹ לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכָף זֶה:

שְׂבִשְׂבִיאוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים רָצָה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹתָם כְּאָרֶץ
כְּמִלְאָכִים קְדוֹשִׁים שֶׁל מַעֲלָה,
וְרָצָה לְבַנוֹת לָהֶם בֵּית קְדוֹשׁ
וְלַהוֹרִידוֹ מִתּוֹךְ שְׁמֵי הַרְקִיעִים
וְלִנְטַע אֵת יִשְׂרָאֵל, נְצִיב קְדוֹשׁ,
כְּמוֹ הַדְּמוּת שֶׁלִּמְעֵלָה. זֶהוּ
שְׂכַתוּב (שמות טו) תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ
בְּהַר נְחֹלֶתְךָ. בְּאִיזָה מְקוֹם. בְּמִכּוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתָּ ה'. בְּאוֹתוֹ שְׂפַעֲלַת
אֲתָה ה', וְלֹא אַחֵר. מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ
פְּעֻלְתָּ ה' - זֶה בֵּית רֹאשׁוֹן. מִקְדָּשׁ
ה' כּוֹנְנוֹ יָדִיד - זֶה בֵּית שְׁנֵי.
וּשְׁנֵיהֶם אֲמָנוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הֵם.

וּמִשְׁהַרְגִּיזוֹ לִפְנֵינוּ בַּמִּדְבָּר - מִתּוֹ,
וְהַכְּנִיס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת
בְּנֵיהֶם לְאָרֶץ, (למדנו מעשיהם) וְהַבִּית
נִבְנָה עַל יְדֵי אָדָם, וְלָכֵן לֹא עָמַד.
וּשְׁלֵמָה הִיָּה יוֹדֵעַ שְׂמִשׁוּם
שְׂמַעֲשֶׂה זֶה שֶׁל אָדָם לֹא יַעֲמַד,

וְכֹל שְׂיִיפוֹן דִּילָן בְּקִיּוּמֵיהּ. וְאַתּוֹן דְּלֹא
אֲכַלִּין, חֲלָשִׁין פְּלֹכוּ בְּמַרְעִין בִּישִׁין, וּבַתְּבִירוֹ
יִתִיר מִכֹּל שְׂאֵר עֲמִין. עֲמָא דְסָנִי לְכוּן אֲלֵהֲכוּן
בְּכֻלָּא. סְבָא סְבָא, לֹא תִימָא לִי מַדִּי, דְּלֹא
אֲשַׁמְעִינָךְ, וְלֹא אֲקַבֵּל מִנֶּךָ. זְקִיף עֵינֵי רַבִּי
אֶלְעָזָר, וְאֲשַׁנַּח בֵּיהּ, וְאַתְעַבִּיד תְּלֵא דְגַרְמִי.
כֵּיוֹן דְּנַח רוּגְזֵיהּ, אֶהְדֵּר רִישִׁיהּ וּבְכֹה, וְאָמַר,

(תהלים ח) יִי אֲדוֹנָנוּ מֶה אֲדִיר שִׁמְךָ בְּכֹל
הָאָרֶץ. כִּמָּה תִקְיָף חֵילָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא,
תִּקְיָפָא בְּכֹל אַרְעָא, וְכִמָּה חֲבִיבִין מִלִּי
דְּאוּרִייתָא, דְּלִית לָךְ מְלָה זְעִירָא דְלֹא תִשְׁכַּח
לָהּ בְּאוּרִייתָא, וְלִית מְלָה זְעִירָא דְאַתִּיא
בְּאוּרִייתָא, דְּלֹא נִפְקַת מִפּוּמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. מְלִין אֵלִין דְּשָׂאֵל הֵהוּא רְשַׁע, אָנָּא
שְׂאֵלְנָא יוֹמָא חַד לְאֲלֵיהּ, וְאָמַר זֶהָא
בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, אֲתַסְתְּדְרוּ קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְהִכִּי הוּא.

דְּבַר נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים, בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְמַעַבְד לׁוֹן בְּאַרְעָא, כְּמִלְאָכִין
קְדִישִׁין לְעִילָא, וּבְעָא לְמַבְנֵי לׁוֹן בֵּיתָא
קְדִישָׁא, וְלִנְחַתָּא לִיהּ מִגּוֹ שְׁמֵי רַקִּיעִין,
וְלִנְטַעָא לׁוֹן לְיִשְׂרָאֵל, נְצִיבָא קְדִישָׁא, כְּגוּוֹנָא
דְּדִיוֹקְנָא דְלְעִילָא. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (שמות טו)

תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נְחֹלֶתְךָ. בְּאֵן אֲתֵר בְּמִכּוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתָּ יִי. בְּהַהוּא דְפַעֲלַת אֲנַת יִי, וְלֹא
אַחֵרָא. מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלְתָּ יִי, דָּא בֵּית רֹאשׁוֹן.
מִקְדָּשׁ יִי כּוֹנְנוֹ יָדִיד, דָּא בֵּית שְׁנֵי. וְתַרוּוִיָּהּ,
אוּמְנוֹתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵינוֹן.

וּמִדְּאַרְגִּיזוֹ קַמִּיָּה בְּמִדְבָּרָא, מִיתוֹ, וְאַכְנַס לׁוֹן
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַנְיָהּ בְּאַרְעָא.
(אוליפו עובדיהון) וּבֵיתָא אֲתַבְנֵי עַל יְדֵי דְבַר נִשׁ,
וּבְגִין פֶּךָ לֹא אֲתַקִּיִּים. וּשְׁלֵמָה הָיָה יוֹדֵעַ, דְּבְגִין
דְּהֵאֵי עוֹבְדָא דְבַר נִשׁ לֹא יִתְקִיִּים, וְעַל דָּא

אָמַר, (תהלים קכז) אִם יִי לֹא יִבְנֶה בַּיִת שְׁוֹא עֲמֻלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ, דְּהָא לִית לִיה בִּיה קִיּוּמָא. בְּיוֹמוֹ דְּעֲזָרָא, גָּרַם חֲטָאָה, וְאַצְטְרַכּוּן אִינוּן לְמַבְנֵי, וְלֹא הוּהּ בִּיה קִיּוּמָא. וְעַד כְּעַן, בְּנִינְא קְדָמָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לֹא הוּהּ בְּעֻלְמָא, וְלִזְמַנָּא דְּאִתֵּי כְּתִיב, (תהלים קמז) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יִי, אִיהוּ וְלֹא אַחְרָא. וּבְנִינְא דָא אֲנִן מַחְכָּאן, וְלֹא בְּנִינְא דְּבַר נֶשׁ, דְּלִית בִּיה קִיּוּמָא כָּלֵל.

בַּיִת רֵאשׁוֹן, וּבֵית שְׁנִי, יְחִית לִוּן קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא פְּחָדָא מְלַעֲיָלָא. בַּיִת רֵאשׁוֹן בְּאַתְפְּסִיא, וּבֵית שְׁנִי בְּאַתְגְּלִיא. הַהוּא בַּיִת לְהוּי בְּאַתְגְּלִיא, דְּאַתְקְרִי בַּיִת שְׁנִי, דִּיתְחַזִּי לְכָל עֻלְמָא אוּמְנוֹתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. חֲדוּה שְׁלִים, וְרַעוּתָא דְּלִבָּא בְּכָל קִיּוּמָא.

הַהוּא בַּיִת רֵאשׁוֹן בְּאַתְפְּסִיא, אֶסְתַּלַּק לְעִילָא, עַל גְּבוּי דְּהַהוּא דְּאַתְגְּלִיא. וְכָל עֻלְמָא יַחְמוּז, עֲנַנִי יִקְר דְּסַחְרָן עַל גְּבוּי דְּהַהוּא דְּאַתְגְּלִיא, וּבְגוּ דְּאִינוּן עֲנַנִין, הוּי בַּיִת רֵאשׁוֹן, בְּעוּבְדָא טְמִירָא, דְּסַלִּיק עַד רוּם יִקְר שְׁמִיָּא, וּבְנִינְא דָא אֲנִן מַחְכָּאן.

וְעַד כְּעַן, לֹא הוּהּ בְּעֻלְמָא, דְּאַפִּילוּ קְרַתָּא דִּירוּשָׁלַם לֹא לִיהוּי אוּמְנוֹתָא דְּבַר נֶשׁ, דְּהָא כְּתִיב, (זכריה ב) וְאַנִּי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַם יִי חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וְגו'. אִי לְקְרַתָּא כְּתִיב הָכִי, כָּל שְׁכַן בֵּיתָא, דְּאִיהוּ דִּיּוּרָא דִּילִיה. וְעוּבְדָא דָא, הוּי אַתְחַזִּי לְמַהוּי בְּרִישָׁא, כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְאַסְתַּלַּק עַד לְסוּף יוּמִין, בְּפוּרְקָנָא (דף רכ"א ע"ב) בְּתַרְאָה.

שְׂאֲרֵהָא אַחְרָא, דְּוַדָּאי אֲנִן קְרַבִּין לְמַלְכָּא עֻלְמָה, יְתִיר מִכָּל שְׂאָר עַמִּין. וְדָאי הָכִי הוּא, דִּישְׂרָאֵל עֵבַד לִוּן קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְבָא דְּכָל עֻלְמָא. וְהָכִי אִינוּן יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׂאָר עַמִּין, כְּלָבָא בֵּין שְׂיִפִין, כְּמַה דְּשְׂיִפִין לֹא

וְעַל זֶה אָמַר, (תהלים קכז) אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת שְׁוֹא עֲמֻלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ, שְׁהִרִי אִין לוֹ בּוֹ עֲמִידָה. בִּימֵי עֲזָרָא גָרַם חֲטָאָה, וְהַצְטְרַכּוּ הֵם לְבָנוֹת, וְלֹא הִיָּתָה בּוֹ עֲמִידָה. וְעַד עַכְשָׁו בְּנִין הִרְאִישׁוֹן שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם, וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּתוּב (שם קמז) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם ה'. הוּא וְלֹא אַחַר. וּלְבַנְיָן זֶה אֲנוּ מַחְכִּים, וְלֹא בְּנִין אֲדָם, שְׂאִין לוֹ עֲמִידָה כָּלֵל.

בַּיִת רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי יוּרִיד אוּתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּאֶחָד מְלַמְעֵלָה. בַּיִת רֵאשׁוֹן בְּכִסּוּי, וּבֵית שְׁנִי בְּגִלּוּי. אוּתוּ בַּיִת יְהִיָּה בְּגִלּוּי, שְׁנַקְרָא בַּיִת שְׁנִי, שְׁרַאָה לְכָל הָעוֹלָם אֲמִנוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, חֲדוּה שְׁלֵמָה וְרִצּוֹן הַלֵּב בְּכָל עֲמִידָה.

אוּתוּ בַּיִת רֵאשׁוֹן בְּכִסּוּי עֻלָּה לְמַעְלָה, עַל גַּב אוּתוּ שְׁבַגְלוּי. וְכָל הָעוֹלָם יִרְאוּ עֲנַנִי כְּבוֹד שְׁסוּבְכִים עַל גַּב אוּתוּ שְׁבַגְלוּי. וּבַתּוֹף אוּתָם עֲנַנִים יְהִיָּה בַּיִת רֵאשׁוֹן בְּמַעֲשֵׂה טְמִיר שְׁעוּלָה עַד רוּם כְּבוֹד הַשְּׁמַיִם, וּלְבַנְיָן זֶה אֲנוּ מַחְכִּים.

וְעַד עַכְשָׁו לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם, שְׂאִפְלוּ עִיר שֶׁל יְרוּשָׁלַם לֹא תִהְיֶה אֲמִנוֹת אֲדָם, שְׁהִרִי כְּתוּב (זכריה ב) וְאַנִּי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַם ה' חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וְגו'. אִם לְעִיר כְּתוּב כֶּף - כָּל שְׁכַן הַבַּיִת, שְׁהוּא דִּיּוּר שְׁלוֹ. וּמַעֲשֵׂה זֶה הִרִי רֵאִוִי לְהִיּוֹת בְּרֵאשׁ כְּשִׂיבָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְהַסְתַּלַּק עַד לְסוּף הַיָּמִים בְּגֵאלָה הָאַחְרוּנָה.

שְׂאֲרֵה אַחְרָת, שְׂוֹדָאי אֲנוּ קְרוּבִים לְמַלְךְ הָעֻלְמִין יְתִיר מִכָּל שְׂאָר הָעַמִּים - וְדָאי כֶּף זֶה, שִׁישְׂרָאֵל עֲשֵׂה אוּתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לֵב כָּל הָעוֹלָם. וְכֶף הֵם יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׂאָר הָעַמִּים, כְּמוֹ לֵב בֵּין הַיָּבֵרִים. כְּמוֹ שְׁהַיָּבֵרִים לֹא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק.** ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad